

Zaak: nr. F070043F

In een gekend arrest van 17 september 1968 oordeelde het Hof van Cassatie dat als handelingen van dagelijks bestuur moeten worden beschouwd, enerzijds de handelingen die door het dagelijks leven van de vennootschap worden vereist en anderzijds de handelingen die zowel wegens hun gering belang als wegens de noodzakelijkheid van een snelle oplossing de tussenkomst van de raad van bestuur zelf niet rechtvaardigen.

In een arrest van 26 februari 2009 heeft het Hof verduidelijkt dat voor de tweede categorie van handelingen de voorwaarden van gering belang en hoogdringendheid cumulatief zijn. Dit arrest zal in een latere uitgave van dit tijdschrift worden gepubliceerd en becommentarieerd.

HOF VAN BEROEP BRUSSEL 10 APRIL 2009**VENNOOTSCHAPPEN****Naamloze vennootschap – Algemene vergadering van aandeelhouders****Zaak: nr. 2009/AR/869**

Op 10 april 2009 oordeelde het hof van beroep te Brussel dat alle Fortis SA/NV aandeelhouders het recht moeten hebben om zich uit te spreken over het nieuwe akkoord dat werd onderhandeld in maart 2009. Het hof besliste dat het niet langer nodig was om het stemrecht te beper-

ken tot de aandeelhouders die deze hoedanigheid uiterlijk op 14 oktober 2008 bezaten. Het arrest van het hof van beroep van 12 december 2008, waarin Fortis SA/NV werd verplicht om een algemene vergadering bijeen te roepen vóór 12 februari 2009 om de Fortis aandeelhouders die deze hoedanigheid uiterlijk op 14 oktober 2008 bezaten toe te laten om zich uit te spreken over de overdracht van 50 % + 1 van de aandelen Fortis Bank aan FPIM, werd immers nageleefd doordat Fortis SA/NV een dergelijke algemene vergadering had bijeengeroepen op 11 februari 2009. Volgens het hof belet niets de raad van bestuur van Fortis SA/NV om nadien aan al haar aandeelhouders opnieuw een operatie voor te leggen die gebaseerd is op de overdracht van 50 % + 1 van de aandelen Fortis Bank aan FPIM.

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL 19 MEI 2009**VENNOOTSCHAPPEN****Coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid – Kapitaal****Zaak: nr. 2006/AR/416**

Zie verder in het deel insolventie

David Haex
Advocaat Linklaters LLP

4. VERVOER/TRANSPORT**Rechtspraak/
Jurisprudence**

(N.v.d.r.: tegen deze beschikking werd hoger beroep aangekend.)

BESLAGRECHTER ANTWERPEN 8 JULI 2009**SCHIP EN SCHEEPVAART****Algemeen****BEWAREND BESLAG****Bewarend beslag op schip****Zaak: nr. AR 09/4504/A**

Een binnenschip, dat sporadisch en onder zeer strikte voorwaarden aan kustvaart mag doen, is geen zeeschip in de zin van de Beslagconventie en artikel 1468 Ger.W.

**RECHTBANK VAN KOOPHANDEL BRUGGE
30 JUNI 2009****VERVOER****Wegvervoer – Internationaal vervoer – CMR-Verdrag****Zaak: nr. A.R. A/07/01347**

Artikel 32, 2 CMR voorziet dat de verjaring geschorst kan worden door een schriftelijke vordering gericht aan de vervoerder. In de gevallen voorzien in artikel 32, 1, b) en c) CMR begint de verjaring echter slechts te lopen een bepaalde periode na de aflevering van de goederen. Wat

indien de schriftelijke vordering reeds verzonden wordt tijdens deze periode, dus vóór de verjaring is beginnen lopen? Daar waar bepaalde rechtspraak van mening is dat een verjaring die nog niet loopt ook niet geschorst kan worden (F. STEVENS, “De schriftelijke vordering (art. 32, 2 CMR) in de Belgische rechtspraak”, *TVR* 2005, vn. 16 en 17, p. 4), oordeelt de rechtbank hier dat een schriftelijke vordering die vóór de verjaring is beginnen lopen wel degelijk effect sorteert.

HOF VAN BEROEP ANTWERPEN 25 MEI 2009

INTERNATIONAAL PRIVAATRECHT

Verbintenissen – Internationale bevoegdheid – Contractuele en niet-contractuele verbintenissen

EXECUTIE EN BEVOEGDHEID

Verordening EG nr. 44/2001 – Bevoegdheid – Plaats van uitvoering

Zaak: nr. AR 2004/AR/2768

Conform artikel 5.1. EEX is bevoegd de rechter van de plaats van uitvoering van de verbintenis die aan de eis ten grondslag ligt. Een zeevervoerder heeft talrijke verplichtingen en moet gedurende het hele vervoer allerlei maatregelen nemen die noodzakelijk zijn voor het behoud van de goederen. Deze verplichtingen zijn echter ondergeschikt aan de hoofdverbintenis van de vervoerder, m.n. de aflevering van de goederen op de plaats van bestemming. Er moet derhalve nagegaan worden waar, volgens de overeenkomst, deze hoofdverbintenis tot aflevering uitgevoerd werd of had moeten worden. Inzake zeevervoer is dit in de overeengekomen bestemmingshaven van de goederen.

Artikel 91 Zeewet is zowel een regel van materieel recht als een IPR-rechtelijke regel. Bij een overeenkomst voor vervoer van een Belgische haven is, volgens het Belgische IPR, hierop steeds Belgisch recht (art. 91 als materieelrechtelijke regel) van toepassing (onmiddellijk toepasbare politiewet). De partij die de onbevoegdheid van de buitenlandse rechter opwerpt moet bewijzen dat de buitenlandse rechter artikel 91 Zeewet zal toepassen, waarvoor een zekere bestendigheid in de rechtspraak van deze buitenlandse rechter vereist is.

Naar Belgisch recht treedt de derde-houder niet in de rechten en verplichtingen van de verscheper; hij is derhalve niet gebonden door een bevoegdheidsbeding dat

tussen vervoerder en verscheper overeengekomen zou zijn. Er moet onderzocht worden of de derde-houder zelf, in overeenstemming met de vereisten van artikel 17.1. EEX, ingestemd heeft met het bevoegdheidsbeding. Het feit dat de derde-houder, toen hij het cognossement ontving, niet geprotesteerd heeft tegen het bevoegdheidsbeding, en het feit dat de derde-houder het cognossement heeft aangeboden tonen geen stilzwijgende instemming met het bevoegdheidsbeding aan.

HIGH COURT OF JUSTICE, QUEEN'S BENCH DIVISION, ADMIRALTY COURT 9 DECEMBER 2008

SCHIP EN SCHEEPVAART

LLMC-Verdrag

Zaak: No. 2007 FOLIO 185, [2008] EWHC 3002 (Admlty)

Het LLMC-Verdrag van 19 november 1976 laat, naast de scheepseigenaar, ook de bevrachter (charterer) van een schip toe om zijn aansprakelijkheid te beperken. Vraag is echter of hiermee enkel de bevrachter van het volledige schip bedoeld wordt, dan wel of ook de bevrachter van slechts een deel van het schip, zoals een slot charterer, hieronder valt. Mr. Justice Teare oordeelt in dit vonnis dat er geen rechtsgronden of redenen zijn om een onderscheid te maken tussen de verschillende soorten bevrachters, en dat slot charterers wel degelijk gerechtigd zijn de aansprakelijkheidsbeperking van het LLMC-Verdrag in te roepen.

Het LLMC-Verdrag voorziet in een globale beperking: wanneer er eenmaal een fonds gesteld is door een van de beperkingsgerechtigden, geldt dit voor alle beperkingsgerechtigden (art. 11, 3 LLMC). Een onopgeloste vraag is echter wat de gevolgen zijn van deze regel voor de latere (regres)acties tussen beperkingsgerechtigden onderling (F. SMEELE, “Regres binnen de kring van tot beperking gerechtigden”, *TVR* 2006, 8; F. STEVENS, *Beperking van aansprakelijkheid*, Brussel, Larcier, 2008, p. 189, nr. 361; R. VAN 'T ZELFDE, noot onder High Court of Justice, Queen's Bench Division, Admiralty Court 9 december 2008, *TVR* 2009, 65). Mr. Justice Teare oordeelt dat het verdrag zelf deze problematiek niet behandelt, en dat dus voor de oplossing wellicht naar het nationaal recht gekeken zal moeten worden.